

En la Junta General celebrada pel Sindicat, per tal de discutir i aprovar el nou Estatut, vaig presentar una proposició—que va ésser rebutjada, amb gran contrarietat per part meva—perquè fos consignada en Pressupost una quantitat, destinada a retribuir, en part, els meritíssims serveis prestats a l'entitat pel senyor Secretari de la mateixa.

Abans de les eleccions de Junta Directiva del Col·legi, en març de 1931, aparegué un manifest signat per "La Comissió de Metges del Col·legi de Barcelona, promotora de la candidatura Puig i Sais", en el qual es deia el següent: "Vegeu, si no, el que passa, per exemple, en ço que afecta a la catalanització dels actes i de les manifestacions del Col·legi de Metges de Barcelona. Rellegiu, si us plau, els següents paràgrafs copiats de "Memorias de un Secretario", del Dr. M. Parrizas, i publicats en el "Butlletí" del nostre Col·legi corresponent al mes de febrer proppassat. Escriu el Dr. Parrizas: "En la última Junta General celebrada por el Colegio, aprovechando un momento de exaltación sentimental, se acordó publicar el Boletín en lengua catalana. Este acuerdo fué, en mi sentir, una lamentable equivocación..." i més avall afegeix: "...En las actuales circunstancias, no sólo creo que debo manifestar mi criterio opuesto al acuerdo comentado, sino que, a mayor abundamiento, sería incapaz de aceptar concesiones que en épocas anteriores mi ideología hizo en aras de los intereses colectivos." Respectem aquesta manera de pensar; però ja ho veieu, car company: l'acord—natural, normalíssim, per a tot català lúcid—de publicar en llengua catalana el Butlletí d'una entitat professional de Catalunya, és considerat com una equivocació i presentat com a fruit d'una flamarada sentimental per un destacat element directiu de l'actual Junta de Govern del Col·legi".

Això em va obligar a publicar una rectificació que amb el títol "Contestando a una alusión" vaig enviar a tots els senyors col·legiats, i en la qual deia: "Al transcribir algunos de los párrafos que en dichas memorias se leen, han sido éstos cercenados tan hábilmente, que la parte amputada es precisamente la que define perfectamente y sin eufemismos mi honrada opinión sobre la cuestión a que hacen referencia. "Ardides del juego son"; pero yo no puedo por menos de recordar unas elocuentes frases—como todas las suyas—del Dr. Mas y Oliver en una reunión de

representantes de entidades médicas celebrada en nuestro Colegio: "La lucha, cuando es noble, es el mejor exponente de la vitalidad de una clase". Yo invito a todos los compañeros a releer en su totalidad los párrafos aludidos. De su lectura se desprende clara e indubitablemente, que yo acepto el uso del idioma catalán en todos los actos del Colegio, pero que creo una equivocación—y aquí repito el concepto—enviar al Colegio de Médicos de Badajoz, por ejemplo, el Boletín, órgano de unión entre los Colegios en un idioma que no entienden en aquella región."

Jo crec que això no és una polèmica, i els conceptes que vaig emetre en les "Memorias de un Secretario" i que he tornat a repetir totes les vegades que en la Junta de Govern s'ha tractat d'aquest assumpte, els subscriuré sempre i encara més, quan ja l'Estatut ha reconegut la cooficialitat dels dos idiomes, però, aquí haig de recordar que la primera signatura al peu de la sol·licitud als poders públics, en súplica de la cessió a la Generalitat de l'organització sanitària interior de Catalunya, ha estat la meva modestíssima.

Finalment, durant la llarga tramitació de la qüestió Vilardell-Val Martin i Mas i Oliver, la meva actuació s'ha limitat a llegir a alguns dels compareixents les preguntes formulades per escrit per ambdues parts i a fer prendre a màquina les contestacions, que, prèviament llegides i trobades conformes pels dits compareixents, eren signades pels mateixos. En alguna forma havia d'ajudar als companys de la Comissió de Deontologia en la feixuga tasca de prendre declaració al crescutíssim nombre de testimonis cridats a declarar en el voluminós expedient.

Ara bé, de l'examen de les actes de les sessions celebrades per la Junta de Govern del Col·legi—que estan a disposició de tothom que vulgui examinar-les—es desprèn un fet que crec bastant significatiu i és el següent: *dóna la casualitat* de què en aquelles sessions en les quals s'han de prendre acords sobre el cas Vilardell-Val Martin i Mas i Oliver, "el Secretari, En Melcior Parrizas, excusa la seva no assistència."

La meva signatura va al peu del document enviat pel Col·legi al Dr. Pere Mas i Oliver, perquè, segons el Reglament vigent, és obligació del Secretari "autoritzar amb la seva signatura avalada amb el Visat del President, els acords... etc.. expedits en nom del Col·legi."

Aquests són, senyor President, els fets que de-